

Kuulumisia Kiimasjärveltä

Yleisessä kielenkäytössä Itä-Karjala jakautui kahteen läänin, Viennaan ja Aunuksen. Hallinnollisen rajan lisäksi tuoraja oli samalla alueiden kieliraja. Poventsan kihlakuntaan kuulunutta Kiimasjärveä pidettiin Aunuksen kuuluvana pitäjänä, vaikka kunta sijaitsi rajan molemmilla puolilla.

Alunperin Kiimasjärvenkylä kuului Rukajärven kuntaan, mutta kommunistivallan aikana, vuonna 1918, siitä muodostettiin itsenäinen Kiimasjärven kunta; Rukajärven kunnan läntiset kylät mm. Luvajärvi ja Miinoa liitettiin Kiimasjärveen. Rajakuntina pohjoisessa olivat Kontokin ja Jyskyjärven kunnat, etelässä oli Repolan kunta. Länsilaita nojasi Suomen Kuhmonniemen kuntaan.

Kunnan keskuskylä oli Kiimasjärvenkylä, josta puhetietäessä sanotaan lyhyesti Kiimasjärvi. Ihmiset asuvat Kiimasjärvellä, ja kalat uivat Kiimasjärvestä. Entinen kylä levittäytyi Kiimasjärven ympärille seitsemänä asumalähiönä: Niemi, Ontropanniemi, Mattini, Herranpuoli, Eläjänsuuri, Tervalahti ja Karpanpuoli.

Elias Lönnrotin jalanjälkiä kulkenut ja soudellut I.K. Inha kertoilee Kiimasjärvestä ohimennen mainiten mm. koulusta, mutta Kuhmassa elleyt Aleksi Hattuniemi kertoi omia kokemuksiaan koulusta ja kylän elämisestä tarkemmin.

Kiimasjärvi oli Kiitehenjärvestä, Suomen rajan läheltä, alkavan vesireitin varren järviä. Luvajärvestä päin pudotti vetensä kolme koskea: Luva, Kovera ja Onka. Vesireitti jatkui Nokeuksenkosken kautta Njuokkijärveen, josta peräti yli 300 km:n päähän Viennaan Kemiin saakka. Vuosisadan alun uittotyömaat noilla vesireiteillä olivat varsin hyviä työmaita, sillä lämmin ruokakin oli yhtiön puolesta kolmesti päivässä.

Kiimasjärven Vienna puoleisella rannalla oli kaksikerroksinen valkeaksi maalattu koulutalo, jonka kotikylänsä rakennutti Pietarissa toiminut suurkauppias Mikael Miinin. Aleksin kulki koulussa vuosina 1907-1911. Koulu oli kaksiohjelmainen ja venäjänkielinen. Lapsia kulki satamäärin Viennaan ja Aunuksen puolelta, jopa kymmenien kilometrien päästä. Komento oli kovaa; syksyllä sai puhua karjalaa, mutta sitten ei saanut kuulua muuta kuin

venäjänkieltä. Aunuksen rannan pappi kulki opettamassa uskontoa, ja samalla opetus oli rippikoulun käymistäkin, muisteli Aleksin. Koulun pihalla erillisessä rakennuksessa oli ollut suutarinverstas.

Inhan kertomuksista selviää, että Miinin koulu oli ensimmäinen ja viime vuosisadan lopun ainoa kansakoulu koko Viennaan karjalaisalueella.

Karjalaispoika Aleksille venäjänkielen lukeminen oli yhtä tervanjuontia. Koulusta päästyään hän löysi jostain aapisen repaleen, josta opetteli toiset puustaimet ja oppi suomen lukemisen. Vastaavanlainen opiskelumenetelmä oli ollut sangen yleistä muillakin; ensin käytiin kansakoulu ja sitten opeteltiin lukemaan omalla kielellä.

Suomeen kuljettiin Karjalan talvitietä pitkin Miinoan kautta Kalliojoelle ja sieltä edelleen Kuhmon kirkonkylään. Taivalta kertyi pitkälti, joten välillä yövyttiin Lentuankylän Summalla tai Varajoella. Varajoesta oli tullut suosittu kortteeripaikka aikoinaan myös Tunkuan ja Rukajärven vaeltaville muukalaisille, kauppiaille.

Kiimasjärveläisten karavaaniin liittyivät Pääkönniemen ja Nokeuksen rahdinajajat, joten hevoskolonnat käsittivät kymmeniä hevosiä. Suomeen tuotiin lohta, mätää, lintuja ja nahkoja. Paluukuormissa kuljetettiin etupäässä suolaa ja jauhoja. Vuosisadan alussa seutuville oli metsäpeuroja satapäisin laumoin, ja Muurmanskin rata-työmaan alettua sinne vietiin peuran- ja hirvenlihakuormia.

Akonlahdessa Kiitehenjärvellä pyöri vuosina 1912-1913 iso savotta, jonka teettäjänä olivat Vienna Kemiissä toimivat Surkoffin ja Belajeffin sahat. Sinne seutukunnan miehet, aina Nokeuksesta ja Pääkönniemestä saakka menivät puunajoon. Suomen puolelta, Lentiirasta ja Kalliojoelta, tuli miehiä hevosiineen, ja niilläpäs olikin jo pankkoreet. Karjalaispoloilla olivat vanhanaikaiset vehkeet vitsasaverikkoineen, mutta pian hekin hommasivat pankkoreet elintason symboleikseen.

Viinan puolen miesten metsänhaaskausta Aleksin moitti kovasti, sillä nuo tuhlarit eivät ottaneet muuta kuin kymmenkymmentä tyvipölkyn. Aunuksen puolen taloudelliset isännät ottivat myös latvapölkyn, ja alaraja oli kuusi tuumaa. Siten-

pä lääninraja oli kielirajan lisäksi myös aunukselaisten hyväksi katsottava järkeväisen taloudenpidon rajakin.

Lääninraja siis kulki pitkin Kiimasjärveä jakaen kylän kahteen läänin kuuluvaksi. Viennaan oli Herranpuoli kouluneen, ja läheinen saari oli Herranpuolen Kalmisuari. Aunuksen Niemessä komeili Pyhän Bohrotsan kirkko kalmismua kupeessaan. Karanpuolen niemennokassa oli Kalmaniemi pokonnikkoineen, joten pokonnikkakylä kylässä oli kolme. Veneliikenne lienee ollut kesäisin melkoista.

Huomispäivän kansat veljet keskenään

Karjalan levottomuuksien loppuvaiheessa vuosina 1921 ja 1922 kiimasjärveläistenkin elämä heitti häränpyllyä. Kommunistikirjailijoiden sävellyksen mukaan Suomen taantumukselliset voimat valkobandiittien hahmossa, lisänä "karjalaiset kätyrit", pyrkivät estämään Itä-Karjalaa liittymästä "suureen edistykseen sosiaaliseen isänmaahan". Vapahtaja saapui toveri Toivo Antikaisen muodossa pelastamaan hiihtojoukkueensa kanssa Kiimasjärveä ja sai kansanystävän maineen; saipa monumentinkin Karpanpuolelle. Pakkovaalta ja terrori häipyivät ikiajoiksi, ja työn orjat nousivat sorronyöstä.

Toivo Antikaisen ensimmäisiä urotekoja oli koulutalon polttaminen ja lapsukaisten päästäminen pitkälle hiihtolomalle. Uuden koulun rakentaminen Karpan puolelle työllisti kylän työn orjuudesta vapautetut miehet myöhemmin. Seuraava elinolojen parannus oli kirkon muuttaminen tanssi-klubiksi, ja mitäpä virkaa kirkolla olikaan, koska pappikin vietiin pakolla Suomeen. Tanssihalut loipahtivat vuotena 1937, ja tanssikirkko pölytettiin savuna taivaan tuuliin.

Samoina vuosina Kiimasjärvenkylän liikakansoittuminen estettiin siten, että viisaat tietäjät johdattivat itäisille maille miesväkeä. Vuonna 1989 annetun asetuksen mukaan, hienosti sanottuna rehabilitoituina, armahdettuina, miehet voivat palata kotikonnuilleen takaisin; jostain syystä paluumuuttajia on ollut vähän.

Kansanvallan kaupapuoti menestyi Niemessä kirkon pi-

hassa, sillä hintakilpailusta ja konkurssiin joutumisesta ei kaupanhaittajaksi joutuneella Ivan Miinillä ollut huolen häivää.

Vuonna 1932 perustetulle kolhoosille löytyi passeli nimi Bolshevikki. Siitä työmaasta söi moni leipäänsä hiessä otsin, kuten Pyhä kirja kehoittaa, sillä työaikalaki velvoitti suorittamaan urakasta olipa päivä libo yö. Pakkovaalta ja riistäminen oli kaikkonnut kylästä. Omassa navetassa kullakin kävi yksi hännänhuiske, josta hyvänä puolena voipi mainita vain yhden lehmänlannaluonnin. Pahan puolella oli semmoinen seikka, että jos se ainokainen keksi "ehkäisyn" ja heittäyi mahoksi, joutui emäntäakka liiperiin voikilojen luovutuksesta kansanvallan kassaan. Ongelma ratkesi naapurin emännän kurnun kautta, josta kolhoosiin "palkkaruplilla" sai ostetuksi voinin, jonka sitten kiikutti valtion voivuooreen. Munavuorista ja lihavuorista ei muodostunut riesaa. Kalavuoret ja lintuvuoret sai kukin saalistaja pistellä omaan poskeensa.

Mitäpä siis puuttui rahvaan elämästä, kun kaikki oli valmiiksi ajateltua, suunniteltua ja ohjattua? Herää kuitenkin kysymys, että kuka oli se joku, joka määräsi, vei miehet, ja ajatteli muiden puolesta, vaikka kaikki olivat kuin veljet keskenään? Ainakin laulun mukaan olivat.

Kiimasjärven lasku ja nousu

NL:n suuri isänmaallinen sota pyyhkäisi kylänsotat Karjalan kartalta, sillä oma sotaväki poltti kaiken, ja rahvas matkuttiin evakkoon Arkangelin alueelle. Sieltä väki levisi kuin akanat tuuleen; kenni minne.

Kylän "nossatus" alkoi vuotena 1951, jolloin harhailevat heimolaiset alkoivat kyhätä hirrenpaloista mokkejään nykyisin ainoalle asutulle osalle, Karpanpuolelle. Väkeä tuli muittenkin pikkukylien suvuisista mm. Luvajärven, Pääkönniemen, Nokeuksen ja Rukajärvenkin ympäristön kylistä.

Koulu kohosi vuonna 1955, ja lakkautettiin 20 vuoden päästä. Nykyäänhän nuoret perheet asuvatkin pääosin Kostamukassa ja Lietomassa, joten koulut löytyvät sieltä. Karjalaistytö Sina Miinina avaa kirjas-

tonovea. Hyllyissä nojailee venäjänkielisiä eepoksia, mutta oli siellä kellastunut suomenkielinen laulukirjakin.

Kulttuuraklubi oli, mutta meni vuosi sitten. Se vietiin varaosiksi vastarannalle kohonneeseen kesämökkikylään; Heranpuolella on Kostamuksen työläisten oma siirtolapuutarhaparatiisi.

Nähdä Kiimasjärvi ja kuolla

Semmoisella unelmalla aloitin vuoden 1996, ja toiveeni toteutuikin - näin Kiimasjärven 33-asteen pakkasessa ja olin kuolla flunssaan. Muuten matkastani - tuli melkein koko vuodestakin - erittäin ekuumeeninen. Matkasimme Sannin kanssa kylään luterilaisen inkeripapin Arin ruokalaatikoiden seassa. Ortodoksinen tuli pitämään kirkonmenoja, mutta kaiken lisäksi loppuvuodesta helluntaisaarnaaja Oiva ryhtyi kirjekyyhkyseksi, olipa myös pakettikyyhkykin.

Silloin kun kuskipappi Ari jätti meidät Karpanpuolen työväelle, olivat tunteeni sanoin kuvaamattomat: olin kuin Liisa Ihmemaassa. Silmiin osui kinnosten seasta kuikkuvia savupiippuja ja pikkutupia, joihin vei hiirenpolut. Niillä hiirenpoluilla alkoi juoksennella pikkumummuja, jotka pelastivat meidät pihkataloon. Kuin taikaiskusta pihaan ilmestyi vesisaavinkokoisia honkapölkkyjä ja käteeni kirveennys. Oli siinä kirveelle töitä, mutta osansa kirveenheiluttamisesta saivat myöhemmin tulleet hengenmiehetkin, Kauko-pappi ja kanttori Heikki. Niimpä majatalomme pihkamökki sai pilkettä hellaansa.

Niissä juhlissa kylänväki kertoili entiset ja nykyiset elämiset. Mummuliiga kertoili, että sähköt saatiin jokunen vuosi sitten, sitä ennen oli niityllä agregaatti, joka antoi virtaa lamppuihin. Polttopuiksi tuodaan honkapölkkyjä Lietomasta asti, sillä Kiimasjärven metsät on hakattu. Syömisinä ovat potakat, marjat, sienet ja kalat, mutta nyt Kiimasjärvestä ovat kaikonneet lohi, lahna, säynävä ja melkein pä haukikin. Muihin pyyntiin ajetaan moottori-veneellä, joskus yövytään kalamajoilla. Lapset ja bunukat viettävät Kiimasjärvellä loman ja vapaa-aikansa kesät talvet. Puheissa vilahtelivat yhteenään nimet Volodja ja Enonpojat, joten pitäneen kertoa kuulemansa.

Kylän yksityisyrittäjä Volodja

1980-luvulla oli ruvettu rakentamaan junanpituista hirsi-linnua, mutta työt oli jätetty kesken. Aikansa siinä hotellissa majaili pihkankerääjiä, ja heistä eräs oli Volodja eli Vladimir Khvorov. Volodja on syntynyt Siperiassa ja vaimo Natalia on ukrainalainen. Heillä on kaksi nyt jo aikuista tytärtä.

Perhe ihastui kauniiseen kylään ja mukaviin karjalaisiin ihmisiin, osti oman mökin ja jäi kylään vakituiseksi asukkaaksi. Kolhoosi lopahti ja valtio lopetti kaupanpahasen. Volodja hommasi molemmat ikeet niskoilleen ja rupesi heilumaan kuin heikko mielinen työntouhussa kukonkiekumisesta auringonlaskuun ja yömyöhään asti. Natalia ekonomikoulutuksen saaneena hoitelee paperisavotan muun ruusutarhan ohella.

Jotkut toisina jättelijät eivät kestäneet nähdä moista työntuloa ja siitä seurannutta suunnatonta "rikastumista". He alkoivat boikotoida Volodjan toimintoja; maito ei kelvannut lehmättömillekään, ja kaupanovea ei aukaistu. Musta tukka poninhännälle sidottuna huiskiva kauppamies-maanviljelijä Volodjaa harmitti Kiimasjärven sivutie, jonka röppöön jokainen hukutti Ladansa korviaan myöten, mutta lapio tien korjaamiseen ei tarttunut kenenkään kintaaseen. Volodja otti ja suutuspäissään korjasi tien omin konsteinsa. Kylänväeltä lopahtivat ruplat joskus, ja Volodja antoi tavaraa velaksikin. Volodja tarvitsi ukkoja töihin ja tarjosi miehille työn lisäksi asunnon mökkinsä katon alta. Tämä avasi silmät ja sydämet, ja nyt kuulee: "Kyllä se Volodja hoitelee kunhan kerkiää".

Kerkiämistä mahtaa olla liiankin kanssa, sillä entisen kolhoosin navetassa kiljuu yli 100 sikaa; kokoja on joka numeroa. Navetan toisella laidalla huiskaa kymmenen lehmänhantaa, ja maito pitää kuskata Lietomaan asti, sillä meijeriauto on tuntematon näky sillä tiellä. Yhtä tuntemattomia käsitteitä ovat valtion maksamat kato-, sato-, lako-, raivaus-, tukkilisä-, luopumiskorvaus- ja lomallemenokorvaukset. Kesällä ovat heinäralit ja potturallit omalle laumalle. Lauman teurastuksen jälkeen syksyin alkaa liharalli Kostamukseen ja Lietomaan.

Koneistuksena ovat traktori, johon Enonpojat kускаavat varaosia ja varaosanvaraosia. Vuosi sitten pojat kuljettivat

SUOMEN RAKKAAT KASVOT

Kahdeksankymmentä itsenäisyyden vuotta. Kahdeksankymmentä kertaa kevät, kesä, syksy ja talvi. Vuodenaikojen värit, niiden raikkaus ja voima tekevät meille Suomesta ainutlaatuisen kodin. Luonnosta kumpuaa voimamme ja sisumme, jolla isämme ja äitimme ovat rakentaneet maatamme. Nyt on meidän vuoromme olla rohkeasti suomalaisia, yhteisessä Euroopassamme, värejämme vaalien.

Tee edullinen postimerkkien kesto-tilaus. Saat kaikki vuoden aikana ilmestyvät uudet postimerkit ja ensipäivänkuoret suoraan kotiisi. Ota yhteys Postimerkkikeskuksen asiakaspalveluun,

puh. 0204 51 5522,

fax 0204 51 5580,

<http://www.posti.fi/postimerkki.htm>

**POSTIMERKKIKESKUS
PL 2
00011 POSTI**

KIIMASJÄRVENKYLÄ

ENTINEN - ENTINEN

(asutus ja eläjäet ennen sotia
vv.1939-1944;
-venäläiset polttivat koko kylän
jatkosodan aikana.)

HERRANPUOLI

AnanJeff Ignat
AnanJeff Ivan
AnanJeff Sergei
Timo AnanJeff
Vasili AnanJeff
AnanJeff Pekka
Mikael Miinin
Grigori Miinin
Mikael Miinin

Mikael Miinin rakennuttama
ENTINEN KOULU
jonka Toivo Antikainen
poltatti vuonna 1922.

PYHÄN BOHROTSAN KIRKKO,
joka bolshevikkivallan aikana
muutettiin tanssiklubiksi.
KirKKo poltettiin vuonna 1937

KIIMASJÄRVI

KABIENNIEMI

KERISUARI

DJIÄJÄNSUARI

ONTROPANNIEMI

TERVALAHTI

Gavril Ivanoff

REPOSUARI

Ivan Andropoff
(koulu 1920-luvulla)
Miitrei Andropoff
(valtion kauppa
hoit.Ivan Miinin)

Filatoff Semjon
Filatoff Mikael
Bogdanoff Jegor
Alimpjoff Nikolai

Aksentijeff Pekka
Jevstifejeff Aleksanteri
Sergejeff Kondrat

Lasaroff Badu
Michailoff Onderei
Aksentijeff Aleksei

ELÄJENSUARI

Ivanoff Jegor
Matti Ivanoff
Prokopjoff Konstantin

Jelena Jelagin
Pekka Feodoroff
Michailoff Ilja
Michailoff Jaakov

HUKKASUARI

NIEMI

Kainiismilla
Savin
Vasili Alimpjoff
Mikael Stafejeff
Ivan Nikitin

TSANANRANTA

Karpoff Onderei
Karpoff Vasili
Koulu (1930-luvulla)

Mamuntei Karpoff
Grigori Innijeff
Jehim Demidoff
INNISENLAKSI

MATTINI

Leontii Matskeevits

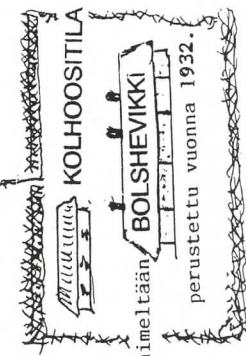
KARPANPUOLI

RUKAJÄRVENTIELLE

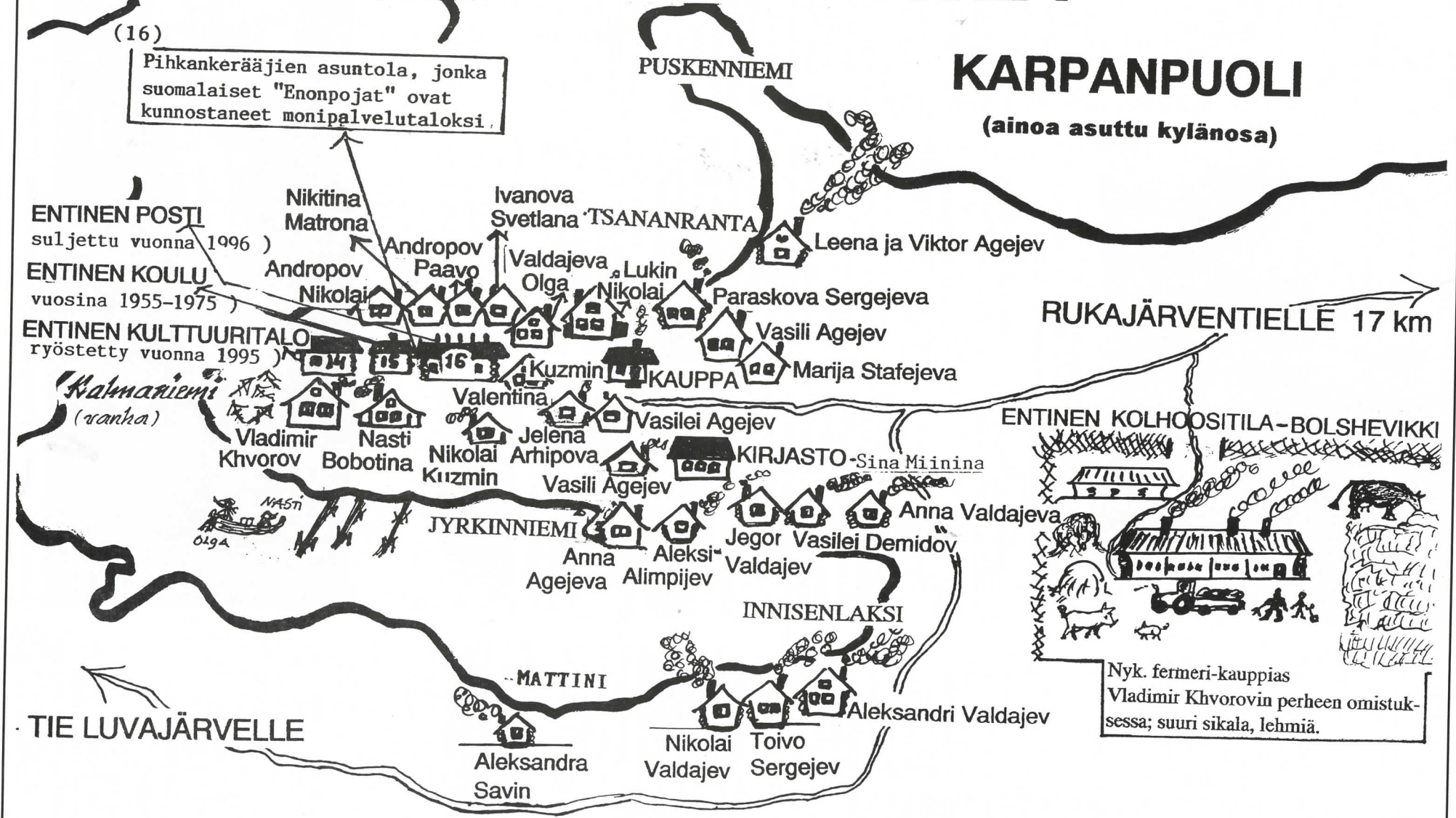
LUVAJÄRVENTIE

KOLHOOSITILA

BOLSHEVIKKI
nimeltään
perustettu vuonna 1932.

KIIMASJÄRVENKYLÄ (vuonna 1996)

(16)
Pihkankerääjien asuntola, jonka suomalaiset "Enonpojat" ovat kunnostaneet monipalvelutaloksi.

Nyk. fermeri-kauppiaas Vladimir Khvorovin perheen omistuksessa; suuri sikala, lehmää.

potakannostokoneen traktoriin, sillä sitä pottumaata on niin pitkälti kuin silmä siintää. Seikkailuja riittää maataloudessa, ja kasakaksi pestatuissa on monenmoista kengänkuluttajaa; eräs otti muutamana syksynä kaksi sikaa mukaansa ikäänkuin "hyvänmiehenlisänä".

Volodja aikoo pysytellä Karpanpuolen eläjänä, aikoo rakentaa lähiaikona kunnan saunan Kalmaniemeensä. Päällimmäinen suunnitelma olisi emäntä Natalian kanssa tehty Suomenmatka, Kuhmoon ja Uimaharjuun.

Enonpojat kehityksen moottoreina

Moottorit ovat kotoisin Jonsuun Iepeiltä, Enosta ja Uimaharjusta. Taustavoimina toimivat Enontytöt rahan- ja tavaran keräysmoottoreina. Kolmella pakettiautolla kymmeniä kertoja kylään ajaneita poikia on kuusi: pomo Benjamin Reittu, Martti Liimatta, Reino Tahvanainen, Pentti Nevalainen ja Leevi Tähkä. Juuriltaan osa on Suistamolta ja Suojärveltä, loput lajiketta "meijän emäntä on Suistamolta" tai "minä ite oon rajapinnasta". Kauko Mielonen.

Joka poika on eläkkeellä jostain syystä, mutta touhuilua seuranneena antaisin seuraavanlaisen diagnoosin: peukalat ovat oikeissa kohdissa, sydän sykkii lämpimästi, aivotoiminta on vilkasta, pinna venyy eikä depression oireita huomaa. Joku on kuulemas tosin lausahanut, jotta: "Työ ootta päkkähulluja"!

Nämä kuusi Pelle Pelotonta mietintämyssyt päissään ja idealamput palaen ajoivat ensimmäisen kerran vuonna 1993 Mujejärvelle jättäen sinne monenmoista mm. puutarhajyrtsimen. Siellä heille kerrottiin kii- masjärveläisten ahdingosta. Pojat kävivät katsastamassa kylän, laativat suunnitelmat ja tekivät kirjalliset sopimukset kylän auttamisesta Mujejärven piirihallinnon ja Lietoman paikallishallinnon kanssa. Sopimuspaperista lyhyesti: "Kaikki sopimuksessa mainituista toimenpiteistä aiheutuneet kulut maksavat Enonpojat".

Pihkankerääjien talon kunnostus

Suurin korjauskohde oli pihkankerääjien talo, jonka käytöstä pojat kirjasivat näin: "Talon käyttö suunnitellaan ottaen huomioon vanhusväestön tarpeet. Kylällä ikänsä asuneina heillä tulisi olla oikeus hyvään

Enonpojat kunnostamassa "pihkataloa". Vas. Benjamin Reittu, Kauko Mielonen, Leevi Tähkä, Pentti Nevalainen, Reino Tahvanainen ja Martti Liimatta. (Kuva: N.M-B)

terveydenhuoltoon, sosiaalisiin palveluihin, riittävään ravintoon ja ihmisarvoiseen asumiseen".

Talosta oli jäljellä pelkät seinät ja katto; kaikki muu oli viety lattiapalkkeja myöten kesämökkiläisten tarpeisiin, ja avonaisista ikkunoista sataneet lumet ja vedet olivat tehneet tuhojaan sisäpuolella. Taloremontin kustannusarvio oli 136 260 mk, ja pojat saivat talon kuntoon syksyllä 1996. Tarvittava rakennusmateriaali ajettiin Suomesta. Tarvikkeisiin kuluneet varat he ovat hankkineet itse mitä moninaisin keinoin; ketään suurlahjoittajaa ei ilmestynyt apuniekaksi.

Suomesta viedyillä kalusteilla, kylmälaitteilla ja vuodevaatteilla varustettuna talosta tuli kyläläisten monitoimitalo; kokoontumispaikka, käsityö-

asema ja matkailijoillekin löytyy yöpymistilat. Jos suunnitelmat saavat jatkua, taloon kaavailaan vanhuksille ruokahuoltopistettä ja terveysasemaa, johon on vietykin huomattava määrä sairaanhoitotarvikkeita. Lisäksi Mujejärven piiriin vietävä ambulanssihanke on toteutuksessa.

"Luppoaikanaan" pojat kunnostivat kylän vanhusten asuntoja ja avustivat monella tapaa kylän tukipilaria, Volodjaa. Rakennustarvikkekuormissa kylään kulkeutui kaikkea muutakin; työkaluista ja helloista lähtien päälle pantaviin vaatteisiin ja suihin syötäviin ruokavuoriin. Viedyistä tavaramäärästä esimerkki: Kerran meni autolasillinen pelkkää ikkunalasiasia.

Osa viedyistä tavaroista valuu lähikyliin, kuten Tiiksaan, Lietomaan ja Mujejärvelle.

Mainittakoon vielä, että Kii- masjärvellä ja Tiiksassa naiset kutoa helskyyttävät Enonpoiki- en pystyttämällä kangaspuilla, ja sähkömpelukone surisee. Enontytöt kulkivat antamassa työopastusta ja veivät käsityö- tarvikkeita mm. loimilankoja.

Enonpoiki- en vanhuksien avustamiskampanja sai aikaan sen, että kylän nuoriso on alkanut kunnostaa autoita mökkejä itselleen kesätaloiksi. Ympäri- vuotisia asukkaita kylässä on tällä hetkellä 40 ihmistä, mutta kesäisin väki moninkertaistuu. Kii- masjärven nuoriso on kiintynyt kotikyliinsä ja karjalainen asutus näkyy siellä, vaikkapa kesäkylänä. Valtaosa nuorista puhuu karjalaa, joten mukava siellä on käydä Suomesta, on kuin omiensa luokse piipah- taiti.

Uusia hankkeita tälle kesälle

Tänä kesänä kylän miehet aikovat rakentaa pihkatalon rantaan isohkon saunarakennuksen takkatupineen. Rakennusta voivat käyttää kyläläiset, mutta matkailijoille se on todella tarpeellinen. Toinen tämän kesän suunnitelma on praasniekkaperinteen aloittaminen. Tätä juhlaa kaavailaan heinä-elokuun vaihteeseen ja toivotan Suomen pakolaisten jälkikasvua saapumaan ilonpitoon Kii- masjärvelle.

Ketä kiinnostaa nämä ensimmäiset kesätapahtumat, otta- kaapa yhteys puuhämies Benjamin Reittuun, Uimaharju, puh. 013-771 249, tai apumies Anja Maliseen. Kuhmo, puh. 08-655 0944. – AM.

Kylän ainoa asuttu osa on nykyisin Karpanpuoli. Kuvassa Jyrkiniemi, taustalla Innisenlaksi "Pihkatalon" edestä nähtynä.